

Arrest

nr. 112 656 van 24 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. KIWAKANA, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde geboren te zijn in 1364 (1985-1986) in Kabul-stad en verklaarde 16 of 17 jaar oud, en bijgevolg nog minderjarig, te zijn. Kort na uw geboorte verhuisde uw familie naar hun dorp van oorsprong, Qala-i-Atam in het district Paghman van de provincie Kabul. U woonde daar heel uw leven met uw vader en uw moeder. U bezit de Afghaanse nationaliteit, bent Tadjiek van etnie en soennitisch moslim van religie.

U ging twee jaar naar school waarna u, rond 2008, in de winkel van de familie begon te werken. U werkte daar samen met uw vader. Uw vader bezat een vrachtwagen waarmee hij, samen met zijn chauffeur Y.(...) M.(...), goederen voor de winkel aanvoerde vanuit Kunduz en Takhar in het

Noorden van Afghanistan. Dit deed hij om de twee weken en dan bracht hij ook voorraden mee voor alle andere winkels van de bazar. Taliban van Paghman contacteerden uw vader verscheidene keren. Ze wilden dat hij wapens naar het Noorden zou vervoeren. Uiteindelijk besloot uw vader hen in Kabul te ontmoeten. Onder bedreigingen tegen hem en zijn familie ging hij akkoord om de wapens te vervoeren. Een talib zou met hem meegaan. Zo vertrok uw vader eind februari/begin maart vanuit Paghman. Hij laadde de wapens in Kampani in, op de weg tussen Paghman en Kabul, en vertrok vervolgens naar het Noorden. Op dit moment wist u nog niets van deze verwickelingen.

Uw vader waarschuwde echter de politie dat hij wapens en een talib in de vrachtwagen had. Hij deed dit omdat hij niet het gevaar wilde lopen zelf door de politie als talib te worden aanzien. Bij een checkpoint in de Salang-pas werd de vrachtwagen geïnspecteerd, de wapens werden gevonden en de talib werd gearresteerd. Hierna bleef uw vader enkele dagen in het plaatselijke districtscentrum en keerde daarna met het openbaar vervoer terug naar Paghman terwijl Y.(...) M.(...) met de goederen naar Kunduz verder reed. Nu belde hij uw moeder op en legde uit wat er was gebeurd.

Tijdens de terugreis werd uw vader op 6 maart 2011 op de weg van Kabul naar Paghman door de taliban van de bus gehaald en vermoord. De volgende ochtend werd het lijk gevonden en iemand die uw vader kende verwittigde uw moeder. Uw vader had aan de telefoon verteld dat de taliban zijn familie ook bedreigde dus redeneerde uw moeder dat u, nu uw vader was vermoord, ook gevaar liep. Hiernaast bedreigden de taliban jullie ook drie keer aan de telefoon. Via uw oom vond u een smokkelaar en met hem vertrok u op 21 maart 2011 uit Afghanistan. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk reisde u naar België waar u op 19 oktober 2011 asiel aanvraagde.

Na uw vertrek hoorde u dat de gearresteerde talib was vrijgelaten en dat hij jullie winkel had aangevallen. Uw moeder en oom waren verhuisd naar een andere voor u onbekende plaats.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u uw taskara voor.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen.

De meeste gegevens over de gebeurtenissen rond uw vader hebt u slechts van het telefoongesprek dat uw moeder met uw vader had, maar daarbuiten zijn er toch enkele zaken waarvan het opmerkelijk is dat u er niet meer van weet, aangezien u hier wel persoonlijk bij betrokken was.

Ten eerste is het opvallend dat u niet kan specificeren wie jullie op de hoogte bracht dat het lichaam van uw vader was gevonden en dat u niet de naam van de chauffeur kent van wiens bus uw vader werd gehaald, hoewel die dat achteraf aan jullie heeft verteld. Uw vader was volgens u nochtans bekend met beide mannen (zie Gehoorverslag CGVS dd. 06/03/2013, p. 18). Dit zijn niet-onbelangrijke zaken waarvan men zou kunnen veronderstellen dat ze ter sprake zijn gekomen na de dood van uw vader. Hier was ook de tijd voor aangezien u nog meer dan twee weken in Afghanistan bleef na de dood van uw vader. Hij werd immers vermoord op 15 hut 1389 (6 maart 2011) en u vertrok in het begin van hamal 1390 (na 21 maart 2011; zie CGVS p. 13, 15).

Ook vreemd is ten tweede dat u niet weet naar waar uw moeder en uw oom met zijn gezin zijn verhuisd. Dit is relevant, omdat hun verhuis het gevolg is van jullie problemen (zie CGVS p. 6). U opperde dat ze niets zei omdat er misschien een probleem was of omdat u bezorgd zou worden. Het kan echter niet overtuigen dat zij van mening zou zijn, en dat hoeft geen betoog, dat deze onzekerheid u gerust zou stellen. Ook uw verklaring dat u niets eens zou hebben gevraagd waar ze zich nu bevinden doet de wenkbrauwen fronsen daar het toch niet meer dan logisch is dat u informatie hieromtrent niet zou willen ontberen, te meer het hier uw directe familie betreft (zie CGVS p. 6).

Ten derde is het onwaarschijnlijk dat de taliban drie keer per telefoon met uw moeder spraken na de moord op uw vader, maar dat u niet zou weten wat er aan de telefoon werd verteld (zie CGVS p. 24) terwijl de inhoud van die gesprekken toch op de allereerste plaats voor u van belang was aangezien het wel u was die het land moest verlaten. Daarenboven is het weinig aannemelijk dat de taliban, mochten ze er daadwerkelijk op uit zijn u te viseren, uw moeder door hun telefoontjes hierop attent zouden maken zodat ze maatregelen kon nemen u te waarschuwen.

Hiernaast is er een element waarvan het juist vreemd is dat u het zo zeker weet: u verklaarde dat de wapens die uw vader in Kampani inlaadde (zie CGVS p. 20) door de taliban uit Paghman waren gebracht en wel precies uit Khaldari (zie CGVS p. 20 en zie kaarten toegevoegd aan het administratief dossier). Gevraagd naar waarom u denkt dat de wapens uit Khaldari komen, zegt u dat dat toch duidelijk is, aangezien er enkel vanuit Paghman een weg naar Kabul via Kampani loopt (zie CGVS p. 20). Dit is niet automatisch zo, aangezien de wapens ook van verder konden zijn gekomen, bijvoorbeeld uit de provincies Parwan of Maydan Wardak. Het is vreemd dat u dit zou weten, want het kan bezwaarlijk overtuigen dat de taliban dit aan uw vader zouden hebben verteld.

Wat uw relaas betreft over wat er met uw vader gebeurde zijn er enkele elementen die niet geheel aannemelijk zijn: vooreerst blijft het opmerkelijk dat de taliban uw vader met deze wapensmokkel vertrouwden. Enerzijds is het begrijpelijk aangezien ze uw vader waarschijnlijk van in Paghman kenden en dus wisten dat hij in een positie was om goederen naar het Noorden te krijgen. Anderzijds verklaarde u dat ze uw vader vaak hebben moeten bellen om hem hierover te spreken (zie CGVS p. 16, 19.) en dat ze hem en zijn familie met de dood moesten bedreigen om hem uiteindelijk over de streep te trekken (zie CGVS p. 14-15, 23-24). Dit duidt er toch op dat uw vader weigerachtig moet hebben gestaan tegenover hun voorstel en dat ze moeite hebben moeten hebben doen om hem te overtuigen. Dan is het vreemd dat de taliban deze aarzelende en gedwongen smokkelaar nog gaan toevertrouwen met hun wapens, wat toch een bijzonder gevoelige lading is. Bovendien vertrouwden ze hem niet alleen de wapens toe, maar onvermijdelijk heel veel belangrijke informatie: details over de wapensmokkel tot Kampani, over de smokkelaars, over de talib in de vrachtwagen, over de taliban in Kunduz en misschien zelfs over de wapendepots in Kunduz. Het is niet aannemelijk dat ze dit risico zouden lopen met iemand die verder niets met hun organisatie te maken heeft.

Verder is het treffend dat de politie geen betere strategie uitwerkte om enerzijds uw vader beter te beschermen en anderzijds meer munt uit de operatie te slaan. Zoals ze het nu aanpakten was het voor de taliban evident dat uw vader hen had verraden doordat hij na enkele dagen weer op vrije voeten was (zie CGVS p. 15, 16, 21). Ze hadden misschien uw vader wat langer kunnen vasthouden of de ontdekking van de wapens op zo'n manier opzetten dat de verdenking niet onmiddellijk op uw vader zou vallen. Anderzijds hadden ze ook, in plaats van ze in Salang te onderscheppen, de wapens kunnen traceren tot het doel in Kunduz om zo belangrijke inlichtingen te verkrijgen.

Wat de terugkeer van uw vader betreft moet ook nog worden gewezen op het feit dat u niet kon verklaren waarom hij na de gebeurtenissen in Salang besloot met het openbaar vervoer naar huis te komen en Y.(...) M.(...) met de lading naar Kunduz te laten rijden. Hij had ook zijn reis naar Kunduz kunnen verderzetten. Deze onverklaarde terugkeer is betekenisvol omdat dat de omstandigheden schepte waarin uw vader kon vermoord worden (zie CGVS p. 21).

Ook vreemd is dat Y.(...) M.(...) niet in de problemen kwam door de taliban (zie CGVS p. 25). U wist dat het uw vader was die de politie over de wapens had geïnformeerd, maar voor de taliban kon Y.(...) M.(...) het net zo goed gedaan hebben. Hij was waarschijnlijk evengoed op de hoogte en werd evenzeer niet door de politie aangehouden. Het zou zelfs logischer zijn hem te verdenken, want terwijl de taliban uw vader deden gehoorzamen door middel van bedreigingen, hadden ze zulke verzekering niet in het geval van Y.(...) M.(...).

Ten slotte is het niet helemaal logisch dat de taliban ervoor kozen uw vader van een bus te halen op de weg van Kabul (zie CGVS p. 17), in plaats van te wachten tot hij thuis was. Door hun actie te organiseren zoals ze volgens uw beschrijving deden, was heel snelle uitwisseling van inlichtingen en snelle mobilisatie van strijders vereist. Anders konden ze niet weten dat uw vader op die bus zat en konden ze nooit voldoende mannen verzamelen om die bus onderweg te stoppen. Dit is een ingewikkelde operatie die veel aandacht trekt. Ze hadden ook naar jullie huis kunnen komen. Dat zou veel minder opzichtig zijn geweest en makkelijker te organiseren. Bovendien, als ze werkelijk ook u wilden vermoorden, zou het ook logischer zijn, want het had hen in staat gesteld zowel u als uw vader tegelijkertijd mee te nemen. Het feit dat ze dit niet deden zet een vraagteken achter uw risico. Deze twijfel wordt nog versterkt door het uitblijven van verdere acties tegen u. U gaf nochtans geen indicatie te zijn ondergedoken tijdens uw twee laatste weken in Paghman, dus ze zouden u hebben kunnen vinden. Dan is het niet aannemelijk dat de taliban, en zoals ook al in een bovenstaande paragraaf werd aangestipt, jullie drie keer opbellen, maar hun dreigementen niet komen uitvoeren. Het is niet waarschijnlijk dat ze wisten hoe uw vader de bevoorrading van de winkels in de bazar regelde, maar niet zouden hebben kunnen uitzoeken waar hij woonde.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

Wat betreft uw verklaring minderjarig te zijn, dient opgemerkt dat de dienst Voogdij op 21 oktober 2011 een medisch onderzoek liet uitvoeren door het militair hospitaal Koning Astrid en hieruit bleek dat u een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. U wordt bijgevolg niet als minderjarig beschouwd (zie kennisgeving van de beslissing omtrent de leeftijdsbepaling dd. 28/10/2011, toegevoegd aan het administratief dossier). Uw Afghaanse taksara volstaat niet om het resultaat van dit onderzoek te ontkrachten, omdat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Paghman te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze "Eligibility Guidelines" en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en dat deze daling zich verder heeft doorgezet voor het ganse jaar 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door voor gans 2012. Voor het district Paghman werden er in de periode van verslaggeving nauwelijks gewelddadige incidenten gemeld (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013). Geenszins kan besloten worden dat er in Paghman een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Paghman van de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul, district Paghman geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en stelt dat de

bestreden beslissing ingaat op een aantal elementen van het dossier die verkeerd worden weergegeven. Daarnaast stelt verzoeker dat ten onrechte wordt gesteld dat de taskara, die niet werd onderzocht, minder bewijswaarde zou hebben dan het medisch onderzoek dat werd uitgevoerd en stelt hij steeds verklaard te hebben nog minderjarig te zijn. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat de UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan reeds dateren van 17 december 2010 en dat de situatie sindsdien niet zeer positief is geëvolueerd. Bovendien moet er rekening gehouden worden met het risicoprofiel van verzoeker. De regio Kabul wordt gekenmerkt door een zeer hoog onveiligheidsrisico.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verscheidene incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo is het vooreerst niet aannemelijk dat verzoeker de telefoons van de taliban na de dood van zijn vader geheel onvermeld liet tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 13, vragenlijst CGVS, p. 3). Bij het invullen van de vragenlijst wordt weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 13, vragenlijst CGVS, p. 1). Bovendien verklaarde verzoeker bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij alle feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst, heeft kunnen weergeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken en stelde hij enkel te verbeteren dat het niet klopt dat zijn winkel geen naam had (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 2). Bovendien vertelt verzoeker ook niets over deze telefoongesprekken wanneer hij de kans krijgt vrij zijn problemen uit te leggen en stelt hij dat het alles is als het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vraagt wat er na de dood van zijn vader gebeurde (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 14-15). Ook wanneer hem gevraagd wordt of er contact was met de taliban na de dood van zijn vader stelt verzoeker dat er geen contact was (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 24). Pas wanneer hem door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevraagd wordt of hij zelf iets ondernam om uit te zoeken of de taliban werkelijk kwaad in gedachten hadden voor hem, stelt verzoeker plots dat zij verschillende keren belden (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 24). Tevens is het niet aannemelijk dat verzoeker vervolgens

stelt dat zij twee of drie keer belden, zonder dit te kunnen preciseren (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 24). Evenmin is het niet aannemelijk dat verzoeker niet weet wat de taliban tijdens deze telefoongesprekken aan zijn moeder had verteld en dat zijn moeder hem slechts zou gezegd hebben dat hij moest vertrekken (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 24). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij zich slechts kan baseren op de informatie die hij van zijn moeder verkreeg omtrent de inhoud van deze gesprekken, stelt de Raad vast dat van verzoeker wel degelijk kan worden verwacht dat hij hieromtrent meer concrete informatie kan geven. Aangezien zijn moeder hem na de telefoongesprekken stelde dat hij het land moest verlaten, kan worden aangenomen dat verzoeker geïnteresseerd is in wat de taliban haar exact aan de telefoon heeft verteld. Zijn onwetendheid desbetreffend ondermijnt dan ook zijn geloofwaardigheid. Dat zijn moeder hem niet zou verteld hebben wat de taliban concreet tegen haar zei waardoor verzoeker het land diende te verlaten, staat overigens in schril contrast met het feit dat zijn moeder hem wel gedetailleerd zou verteld hebben wat zijn vader haar aan de telefoon zou hebben gezegd voor zijn dood, aangezien verzoeker alle informatie op die manier zou hebben verkregen (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 16, 19 en 24). Bovendien heeft verzoeker nog contact gehad met zijn moeder, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht van verzoeker dat hij omtrent een dergelijk kernaspect van zijn asielrelaas zich zou informeren (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 5). Het argument dat een dergelijke tactiek van de taliban zeer gewoon is, doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen.

Verzoeker liet tijdens deze contacten ook na te informeren naar de huidige woonplaats van zijn oom en moeder, hoewel zij als gevolg van de problemen Qalai Hatam zouden hebben verlaten (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 5 en 6). Ook dit is niet aannemelijk en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeker. In tegenstelling tot wat verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt, is het wel degelijk relevant waar de moeder en de oom van verzoeker momenteel verblijven, in het bijzonder omdat dit gekoppeld zou zijn aan de gevolgen van de problemen van verzoeker. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij slechts tweemaal contact had met zijn moeder, stelt de Raad vast dat dit geenszins afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen.

Daarnaast legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af doordat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat de naam van de talib die gearresteerd werd doordat hij meereed met zijn vader in de vrachtwagen en zijn vader het wapentransport had gemeld aan de politie hem onbekend is (stuk 13, vragenlijst CGVS, p. 3), terwijl hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat deze talib Najibullah heet (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 19). De verklaring van verzoeker dat de naam hem niet gevraagd werd op de Dienst Vreemdelingenzaken kan bezwaarlijk worden aangenomen aangezien hij zelf verklaarde dat de naam hem onbekend is (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 19 en stuk 13, vragenlijst CGVS, p. 3).

Bovendien is het niet aannemelijk dat Y. M., de chauffeur van de vader van verzoeker die ook aanwezig was in de vrachtwagen waarin de wapens werden gevonden, niet in de problemen kwam door de taliban (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 21, 24-25). Ook hij werd immers niet gearresteerd omdat de politie door de vader van verzoeker geïnformeerd werd en de details verteld had (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 21). De verklaring van verzoeker dat hij slechts de chauffeur was, dat zijn vader degene die gedwongen werd de wapens te transporteren en degene was die de politie informeerde, kan dit geenszins verklaren. Ook waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de vervoersactiviteit van zijn vader was en niet van Y. M. stelt de Raad vast dat dit deze vaststelling niet weerlegt. Y. M. zou immers even goed degene kunnen geweest zijn die de taliban had verklikt bij de politie, waardoor het niet aannemelijk is dat de taliban geen actie tegen hem zouden ondernemen. Bovendien is het niet aannemelijk dat de vader van verzoeker reeds enkele dagen na het incident een dergelijk groot risico zou nemen door alleen terug te keren naar huis met het openbaar vervoer en zich zo ten prooi te laten vallen aan de taliban (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 17). Ook verzoeker kan dit niet verklaren (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 21). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn vader dit uiteraard niet zou gedaan hebben mocht hij vermoed hebben dat het een risico was, stelt de Raad vast dat het geenszins aannemelijk is dat de vader van verzoeker zonder voorzorgen naar huis zou terugkeren net nadat hij de taliban had verklikt. De taliban kozen zijn vader volgens verzoeker immers uit omdat zij wisten waar hij vandaan kwam en dat hij regelmatig naar Kunduz reed (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 22 en 23).

Niettegenstaande verzoeker zelfs in onderhavig verzoekschrift aangeeft minderjarig te zijn blijkt uit medisch onderzoek dat verzoeker op datum van 21 oktober 2011 de leeftijd van twintig jaar had met een standaarddeviatie van twee jaar en thans bijgevolg meerderjarig is (stukkenbundel 14). Verzoeker toont niet aan dat hij dit leeftijdsonderzoek succesvol heeft betwist. Bovendien blijkt uit de informatie die werd

toegevoegd aan het administratief dossier dat veel Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is hoe dan ook relatief. Het louter neerleggen van een taskara kan dan ook geen afbreuk doen aan de resultaten van het medisch onderzoek.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de actuele en objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) blijkt dat het aantal aan AOG (Armed Opposition Group) toegeschreven aanvallen in de provincie Kabul in 2012 er met 29% op achteruit in vergelijking met 2011. Het totaal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (Afghan National Security Forces). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Daarnaast vinden er regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. Incidenten op de hoofdweg in Surobi zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's (Improvised Explosive Device) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren. Met betrekking tot het district Paghman maakt voormelde informatie slechts melding van één incident, waarbij een RCIED (Remote controlled IED) zijn doel miste, zijnde een wagen met personeel van het ministerie van defensie, en een bus raakte. Uit voormelde informatie blijkt dat er in de provincie Kabul geen gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt dan ook vast dat er voor burgers in het district Paghman in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Paghman geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB's kunnen ondergraven. De stelling dat de regio Kabul gekenmerkt wordt door een zeer hoog onveiligheidsrisico is onafdoende teneinde voormelde concrete en objectieve informatie te weerleggen. Met betrekking tot verzoekers argument dat er geen rekening werd gehouden met zijn risicoprofiel gelet op de activiteit van zijn vader, dient te worden opgemerkt dat voormeld asielrelaas ongeloofwaardig werd geacht. Verzoekers verwijzing naar zijn risicoprofiel is dan ook niet relevant.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF